

която са намѣрваше между горній Стримонъ и Тимокъ до втичанъето му чакъ въ Дунава; не са знае само да ли е влѣзвала и Нишката област (*) или не. Най-подирь сръбскійтъ краль Стефанъ Дечанскій (1321—1337) презе градоветъ Дупница, Итиманъ и Самоковъ съ казантъ имъ. —

Но да са обърнемъ съ Палаузова ⁽³¹⁾ къмъ прѣжшяга разказъ за учрежденіето на Търновското патріаршество. Като напомня въ реченната си брошура (стр. 7), че Византійскійтъ писатели едвамъ са коснѣли до този предмѣтъ, прилага: *Синодикътъ на царь Бориса* ⁽³²⁾, не само че допълнилъ важная този пробѣлъ съ една подробность на изложеніето, но доро и упазилъ имената на българскійтъ патріарси, отъ като са подновило патріаршеството до послѣдній търновскій святителъ — Евѡимія. . . .

« Свѣщеннйтъ залогъ на старината (българска) ограничава са, за зла честь, токо съ едни имена на търновскійтъ святители. Сто години послѣ подновяванъето на българското патріаршество, Византійцитѣ разбрахъ задлъженіето на своитѣ предшественници; защото патріархъ Каллистъ (който занимавалъ вселенскій престолъ на два пѣтя: по 1350 и 1369 г.), въ своето посланіе (Грамота) къмъ Търновскійтъ Духовны власти, явно са обрѣжва противъ независимостта на Търновскія патріархатъ.

Редътъ на Търновскійтъ святители са открыва съ патріарха *Іоакима I*, избранъ, както знаемъ, отъ

(*) Трѣба да различаваме тѣзи епархія отъ Нишавската или Пиротска.

⁽³¹⁾ Грамота Патріарха Каллиста, какъ новий источникъ исторіи болгарской церкви С. П. Палаузова. — Санктпетербургъ, 1858 год.

⁽³²⁾ Българ. ръкописъ отъ XIV вѣтъ намѣрена отъ С. Палаузова въ Търново и печатана въ българ. Книжници 1858 г.